

เทศน์เช้า วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ฟังนะ ฟังแล้วไปบอกต่อๆ กันด้วย ฟังแล้วขอให้บอกต่อกันนิดหนึ่ง สำนักงาน
ด้วยนะให้บอกต่อกันไป

ประกาศ! ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจะไม่มีการเวียนเทียน การเวียนเทียนยกเลิก วันวิ
สาขบูชาบิณฑบาตเวียนเทียนไม่มี ฉะนั้นถ้าใครจะเอาเด็กมาเราจะให้กลับเลย ธรรมดาเวียน
เทียนมันต้องมีเด็กมารอบหนึ่งชั่วโมง เวียนเทียนตอนหัวค่ำ แล้วจะเทศน์ต่อไปอีก
ต่อไปนี้ยกเลิกหมดคนะ เวียนเทียนไม่เอาแล้วจบ!

เพราะเราบอกเขาเอง เห็นไหม ว่าธรรมะมันจะออกทะเล ฉะนั้นสิ่งที่ทำมา
เพราะว่าตอนที่เรเวียนเทียนกันเพราะหลวงปู่เจี๊ยะท่านสั่งมาเอง หลวงปู่เจี๊ยะท่านพูด
ตอนสร้างวัดที่โพธาราม บอกว่าวัดไม่ได้สร้างมาเพื่อให้พระอยู่อย่างเดียว สร้างมาเพื่อ
ประโยชน์กับสังคมด้วย ฉะนั้นบอกให้มันทำ บอกให้มันทำ.. บอกให้เราทำเราก็ทำมา จน
ตอนนี้ครูบาอาจารย์ท่านล่วงไปแล้ว ล่วงไปแล้ว เราจะต้องยืนหลักของเราเองบ้างแล้ว

ฉะนั้นเวียนเทียนยกเลิกนะ บอกต่อๆ กันไป เวียนเทียนไม่มีอีกแล้ว ยกเลิก แต่วัน
พระ วันสำคัญก็มาภาวนาอย่างเดียว ที่นี้เป็นการภาวนาอย่างเดียวแล้ว มาแล้วต้องภาวนา
อย่างวันนีวันพระ ถ้าเราจะภาวนา เห็นไหม เราต้องการความสงบสงัด แล้วตอนนี้เขามี
งาน เขามาบอกไว้แล้ว เขามีงานอยู่ ๒-๓ วัน เขาจะบวชวันที่ ๒๑

ฉะนั้นถ้าเขามีงานนี้ต้องทนเอา เพราะมันเป็นประเพณีของชาวพุทธ ประเพณีเขา
จะบวชพระเหมือนกัน ถ้าเขาบวชของเขาเพื่อบุญกุศลของเขา ความรู้ความเห็นของเขา
เขาทำเพื่อประโยชน์ของเขาได้เท่านั้น แต่เวลาเราบวชของเรา เห็นไหม เราไม่ต้องบวช
พระเราก็มาบวชหัวใจกัน เราบวชหัวใจกัน เราต้องการให้หัวใจเราเข้าสู่ธรรมะ ถ้าเข้าสู่
ธรรมะนี้เราต้องการความสงบสงัด

เวลาเขาอยู่ในครัว เห็นไหม เขาทำอาหารของเขา เขาต้องการอุณหภูมิ ต้องการความร้อน ต้องการอะไรของเขา เพื่อให้อาหารของเขาได้ประสบความสำเร็จ เราก็เหมือนกัน เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม นี่สัปปายะ ๔ หมู่คณะเป็นสัปปายะ อาจารย์เป็นสัปปายะ อาหารเป็นสัปปายะ สถานที่เป็นสัปปายะ เราก็หาความเป็นสัปปายะเพื่อจะภาวนากัน ทีนี้พอลาความเป็นสัปปายะแล้ว เห็นไหม สถานที่วิเวกจิตต้องวิเวกพอวิเวกมันต้องการความสงบสงัด แต่ความสงบสงัดเราต้องเอื้อเพื่อเอื้อเผื่อต่อกัน

การเอื้อเพื่อนะ นี่ใจเขาใจเรา เราต้องการสิ่งใดเขาก็ต้องการสิ่งนั้นเหมือนกัน เราต้องการความสงบสงัด ทุกคนที่ภาวนาเขาต้องการความสงบสงัดเหมือนกัน ถ้าเขาต้องการความสงบสงัด เห็นไหม นี่ใจเขาใจเรา ถ้าใจเขาใจเราแล้ว เราจะไม่กระทบกระเทือนกันเลย เพราะเป็นเป้าหมายอันเดียวกัน คือปรารถนาเหมือนกัน ปรารถนาเพื่อเราจะเข้าสู่ธรรมะ เราจะเข้าสู่ธรรม

“สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี”

เราจะมาหาความสุข ความสงบในใจของเรา ถ้าเราจะหาความสุขสงบในใจของเรา เราจะต้องเตรียมพร้อมใจ สติ สมาธิ ปัญญา เราต้องมีสติ มีความปกติของใจ ถ้ามีความปกติของใจแล้วเราภาวนา มันจะเข้าไปสู่ความสงบของใจ หรือความเป็นสมาธิ ถ้าเกิดสมาธิขึ้นมาแล้ว ถ้ามีความสงบสงัดแล้ว ถ้าเกิดปัญญามันจะเป็น โลกุตตรปัญญา

ถ้าเกิดปัญญาในปัจจุบันนี้เขาเรียกว่าปัญญาอบรมสมาธิ มันเกิดจากโลกียปัญญา คือปัญญาเกิดจากเราทั้งนั้นแหละ ตรีภพในธรรมก็ตรีภพในปัญญาของเรา เห็นไหม ตรีภพในธรรมนี่พอเวลามันเชื่อถือศรัทธา มันก็มีความรุ่มเย็นเป็นสุขพักหนึ่ง เวลามันสงบสยบขึ้นมาะ เอ๊ะ! เอ๊ะ! เอ๊ะ! พอเอ๊ะนี้มันจะเป็นทางสองแพร่งแล้ว ให้จิตนี้มันคืบออกไป เห็นไหม

ถ้าจิตมันคืบออกไปนี่เพราะอะไร เพราะมันเกิดจากอวิชชา เกิดจากความไม่เข้าใจของเรา เกิดจากภพัง เกิดจากความเห็นของเรา แต่เวลาความสงบของใจเข้ามา ใจความสงบสยบนี้มันจะไม่มี ถ้ามันไม่มีขึ้นมามันก็จะทำอะไรไม่เป็น ถ้าไม่เป็นนี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านพูด สมาธิคือน้ำล้นแก้ว ถ้าน้ำล้นแก้วแล้วจะทำอย่างไรต่อไป ถ้าน้ำล้นแก้ว

แล้วเราจะทำประโยชน์กับมันต่อไป เห็นไหม น้ำนั้นเราจะเอาไปทำประโยชน์สิ่งใดล่ะ เราจะดื่มกินก็ได้ เราจะเอาไปใช้สอยประโยชน์สิ่งใดก็ได้

สมาธิ เห็นไหม ถ้ามีความสุขแล้วมันมีความสุขของใจ มันสดชื่นแจ่มใส มันทำงานสิ่งใดมันก็ทำด้วยความมั่นคง มันทำด้วยความสุขของมัน ถ้ามันเอาไปใช้ประโยชน์ขึ้นมา เอาความเป็นสมาธินี้มาใช้ปัญญาของเรา พอปัญญาเกิดขึ้นมาเราจะเห็นคุณค่าของมันเองนะ ใครถ้าไปเห็นเพชร เห็นทอง มันก็มีแร่เหล็กแร่เงิน เพราะมันมีคุณค่ามากกว่ากัน แต่ในปัจจุบันนี้ หิน แร่ธาตุ แร่หินเขาก็ยังเอาไปทำการก่อสร้าง เอาไปทำที่อยู่อาศัยเป็นประโยชน์ของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ความเห็นของเราในปัจจุบันนี้ เรื่องวิชาชีพของเรา เรื่องความเห็นของเรา เรื่องทำมาหากินของเรา มันก็เป็นประโยชน์กับเราในสังคม ในชีวิตของเรา ในปัจจัยเครื่องอาศัยของเรา แต่เวลาจิตมันทุกข์ร้อนขึ้นมา ข้าวของเงินทองมันจะผ่อนคลายมาความทุกข์ร้อนเราได้ขนาดไหน แต่เวลามันมีธรรมะในหัวใจ เห็นไหม พอมีธรรมะในหัวใจ เราจะมั่งมีศรีสุขเราก็มีความสุขของเรา เราจะทุกข์จนเจ็บใจ แต่หัวใจเรามันพอใจ หัวใจเรารักษาใจเราได้ เราก็มีความสุขของเรา

สถานะสังคมมันก็เป็นเรื่องสถานะของสังคม แต่หัวใจที่มันมีความสุขของมันก็เป็นหัวใจที่มีความสุขของมัน เห็นไหม ถ้ามันมีธรรมในหัวใจขึ้นมา มันมีความสุขของมัน ถ้ามีความสุขของมัน มันมีความสุขสงบระงับของมัน.. จิตดวงนี้ถ้ามันทำถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ มันจะไม่เวียนตายเวียนเกิดนะ

เวลาชาติหนึ่งๆ เราเกิดขึ้นมา เราก็ซ้าซากอยู่อย่างนี้ นี่เกิดมาแล้วก็เจริญเติบโตขึ้นมา แล้วก็ตายไปข้างหน้า แล้วก็ไปเกิดอีก เกิดเป็นอะไรก็ไม่รู้ ก็มีความลึกลงสงสัย นี่จับผิดจับถูกกันไปอยู่อย่างนี้ แต่พอมันชำระล้างจิตใจของมันไปแล้วนะ เห็นไหม ธรรมชาติ! พอธรรมชาตินี้ความรู้สึกอันนี้ จิตอันนี้ ถ้าจิตเป็นภพ ความรู้สึกอันนี้ ธรรมชาติอันนี้มันมีของมันอยู่นะ วิมุตติสุขมันมีของมันอยู่เห็นไหม

คุณตีความร่วมเย็นเป็นสุขของเรา ในหัวใจของเรามันมีความรู้สึกอยู่ แล้วความรู้สึกนี้มันคงที่ของมัน มันไม่เวียนตายเวียนเกิดอีกแล้ว แล้วมันอยู่ที่ไหนล่ะ มันก็อยู่ของมัน มันจะมองมาที่เราละ มองมาในสังคมมนุษย์ว่าที่กำลังดิ้นรนกันนี้ ทุกข์ยากอยู่นี้เป็นธรรม

อย่างไรจึงขึ้นมา แต่สังคมมนุษย์ที่ทุกข์ยากกันอยู่ที่นี่ ทุกข์ยากก็เพื่อจะหาความสุขใจ ทุกข์
ยาก เห็นไหม เราทำมาหากิน เราอยู่ในสังคม คุณติแรงเสียดสีจากสังคมมันทำให้เราเลือด
ซิบๆ ขนาดไหน

โลกธรรม ๘ ชลธรรมเก่าแก่.. ชลธรรมเก่าแก่ณะ หน้าทีการงานเราต้องทำขึ้นมา
เพราะอะไร เพราะชีวิตนี้มีค่ามาก ชีวิตนี้ หัวใจนี้เพื่อสัมผัสธรรม หัวใจนี้มันไปรองรับ
ธรรมะ รองรับความสงบสุข ความเกิดปัญญา การชำระถอดถอนในตัวมันเอง นี่ถ้าไม่มี
หัวใจ ไม่มีความรู้สึก ไม่มีชีวิตนี้ เอาอะไรไปปฏิบัติ ถ้าไม่มีชีวิตนี้มันจะเอาอะไรไปสุข
ไปทุกข์ ก็มันมีชีวิตนี้มันถึงได้สุขได้ทุกข์นี่ไง เพราะมันมีชีวิตนี้มันถึงได้คืนรนอยู่นี่ไง

เพราะมีชีวิตมันถึงคืนรน คืนรนโดยกิเลส คืนรนโดยทางโลก แต่เรามีธรรมใน
หัวใจ เห็นไหม เราจะคืนรนเหมือนกัน คุณติเวลาพระพุทธรูปนี้พุทธรูปไปทำไม เข้าป่าเข้าเขา
ไปนี่ อู้อู้อ.. ไปขึ้นเขาลงห้วยไปทำไม ก็ไปหาหัวใจของตัวเอง นี่มันไม่สงบ มันไม่ระงับ อยู่
กับหมู่คณะแล้วมันนอนใจ ไปแล้วไปอยู่ในที่สงบสงัด ไปอยู่กับช้างกับเสือกกับสัตว์ป่า
มันต้องระวังตัว พอระวังตัวเพื่อให้หัวใจมันมีสติปัญญาของมัน

ไปแล้วเวลามันไปกลัวสิ่งใด เห็นไหม ถ้าคนไม่มีหลักเกณฑ์ พอกแล้วแล้วมันก็
เก็บบริวารวิ่งเข้าวัดเลย วิ่งกลับมาสู่เมือง แต่ถ้าคนมันกลัวแล้วมันใช้ประโยชน์กับมัน
มันกลัวนี่มันกลัวอะไร ใครเป็นคนกลัว นี่ทำไมเอ็งเก่งนัก อยู่กับหมู่คณะ อยู่ในสังคมนี้
แหลม.. คุณโม้อวดนัก ธรรมะท่วมหัว เวลาไปเจอประสบการณ์สิ่งใดทำไมมันคืนรน ทำไม
มันกลัวกว้างขนาดนี้

ฉะนั้นต้องเอาให้อยู่.. ต้องเอาให้อยู่นะ ต้องมีสติ ต้องมีปัญญาของมัน ต้องบังคับ
มัน เห็นไหม เพราะอาศัยความกลัวนั่นมันไม่คิดออกนอกเรื่อง มันคิดแต่เรื่องกลัว มัน
เหมือนปลาในสุม มันชักใกล้เข้ามาแล้ว ถ้าปลานอกสุม เวลาเราอยู่ในแม่น้ำนี้จับปลาก็จับ
แสนยาก เวลาเราสุมปลา นี่ปลาอยู่ในสุมแล้ว เราจะล้วงในสุมนั่นนะ ที่นี้ความกลัวมันก็
อยู่ในหัวอกเรานี้แหละ ความกลัวก็อยู่ที่ใจเรานี้แหละ ถ้าความกลัวอยู่ที่เรา เราจะเอา
สติปัญญาอย่างไร?

มันแก้ไขของมัน เห็นไหม คุณติมันแก้ไขของมัน มันดูความกลัวของมันเข้ามา นี่
เพราะอาศัยความกลัว พุทโธ พุทโธ มันก็สงบเข้ามาได้ พอสงบเข้ามาได้มันอาศัยอย่าง

นั่น นี่ตัปบายะ อาศัยสถานที่อยู่อย่างนั้นเพื่อจะค้นคว้าหัวใจของเรา.. หัวใจที่มันคั่นรณอยู่นี้ ชีวิตนี้ที่มันคั่นรณอยู่นี้ คุณเวลาพระอรหันต์ที่สิ้นสุดแห่งทุกข์ไปแล้ว เขามีธรรมชาติในหัวใจเหมือนกัน

แต่ของเราเนี่ยเราก็จะแสวงหาเหมือนกัน ถ้าไม่แสวงหา มันจะเอาอะไรมา เราไม่ทำงานจะมีเงินทองมาใช้ได้อย่างไร เราไม่ทำมาหากินเราจะมีอะไรเป็นเครื่องอยู่อาศัยเรา ไม่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราไม่ตั้งสติขึ้นมา สติมันจะมีขึ้นมาได้อย่างไร สมาธิมันจะมีมาได้อย่างไร สติปัญญามันจะมีขึ้นมาได้อย่างไรถ้าเราไม่ชวนขวยของเรา ถ้าชวนขวยก็ว่าเป็นความอยาก ชวนขวยนี่เป็นความทุกข์.. ก็มันทุกข์นะสิ จะแก้ทุกข์ไง

นี่ทุกข์ทำมาหากินมันก็ทุกข์อันหนึ่งนะ ทุกข์นั่งสมาธิ ภาวนา ทุกข์เดินจงกรมมันก็ทุกข์อันหนึ่งนะ มันก็ทุกข์ทั้งนั้นแหละ ทุกข์เป็นอริยสัจ ทุกข์เป็นความจริง เราเผชิญกับความจริง ไม่ใช่ทุกข์แล้วจะกลบเกลื่อนมัน จะลบเลือนไม่ให้เห็นมัน ในเมื่อมีความทุกข์เราก็เผชิญหน้ากับมันสิ อะไรมันเป็นทุกข์ล่ะ ทุกข์เพราะว่ามันยึด ทุกข์เพราะว่ามันโง่ ทุกข์เพราะว่ามันไม่เข้าใจสิ่งใด อะไรมันทุกข์ โลมมันเข้าไป

จิตมันเป็นทุกข์ จิตมันก็เป็นนามธรรม ร่างกายมันทุกข์ ร่างกายมันก็เกิดมาเพราะเวรกรรม นี่เงินเป็นทุกข์ เงินก็เอามาใช้สอยเพื่อประโยชน์ได้ นี่อะไรมันเป็นทุกข์ล่ะ อะไรเป็นทุกข์ ไม่มีอะไรเป็นทุกข์เลย เพราะความยึดมั่นถือมั่นเป็นทุกข์ แล้วยึดมั่นนี่ยึดมั่นในอะไรล่ะ ก็ยึดมั่น ในอารมณ์ความรู้สึกนี่แหละ แล้วอารมณ์ความรู้สึกมันคืออะไรล่ะ.. ไม่เห็น! แต่เวลามันทุกข์ขึ้นมา เวลากิเลสมันจี้รคบนหัวใจนะ มันนี่คือความคิด อู้ฮู.. มันคิดร้อยแปดเลย แล้วมันก็ไปแล้ว เสียใจ ปวดใจ

นี่ใจกิเลสมันมาจี้ใส่หัวใจแล้วมันก็ไป แล้วเราก็ไปอมทุกข์อยู่นั่น แล้วเวลาจะหาความทุกข์ก็หาความทุกข์ไม่เจออีก นี่ถ้ามีสติปัญญาขึ้นมา เห็นไหม ทุกข์มันเกิดจากอะไร เกิดจากมิงโง่นี่ไง มิงไปคิดทำไม จิตนี้เสวยอารมณ์ทำไม เวลาผ่านไปทำไมตะครุบมันทั้งนั้น ทำไมอะไรมาที่ตะครุบหมดเลย ทำไมมันปล่อยวางไม่ได้

ถ้ามันปล่อยวางได้ เห็นไหม ความคิดอย่างนี้เราก็คิดมาร้อยชาติพันชาติ ความคิดอย่างนี้เรื่องมันเกิดไปแล้ว พอเรื่องมันเกิดไปแล้วมันก็คือแล้วไปแล้ว คิดไป นี่ผู้ที่เขาทำ

เขาก็สร้างเวรสร้างกรรมไปแล้ว เราเป็นผู้รับวิบาก รับแรงกระทบนั่น ถ้าแรงกระทบนั่น มันก็เพราะมีเวรมีกรรมต่อกัน พอใช้ปัญญา มันเข้าใจแล้วมันก็ปล่อยวางหมด

ปล่อยวางหมด มันเป็นอย่างนี้เอง นี่ด้วยความไม่เข้าใจของเรา เราพูดสิ่งใด ออกไป ไปกระทบกระเทือนคนอื่น เห็นไหม เราพูดไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ไอ้คนที่มัน ฟังไปแล้วมันก็เจ็บปวดของมันไป นี่เราก็เหมือนกัน เขาพูดออกมาด้วยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ หรือด้วยแรงเสียดสี หรือด้วยความจงใจ มันก็เรื่องของเขา

เรารักษาหัวใจเราได้ไหมล่ะ ถ้ารักษาหัวใจแล้วมันก็จบใจ ถ้ามันจบลงที่นี้ เห็น ใหม่ม หัวใจเราก็ปลอดโปร่ง นี้อตุตา หิ อตุตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน หัวใจเรา เรา รักษาหัวใจของเราได้มันก็จบ ถ้าเรารักษาหัวใจเราได้นะ รักษาหัวใจแล้วมันสงบสงัดเข้า มา มันก็ใช้ปัญญาเข้ามา ชำระล้างมันเข้าไป ถ้าชำระล้างเข้าไปนี่จะเห็นคุณของศาสนา

ศาสนธรรม คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศาสนธรรม ศาสน พิธี ศาสนวัตถุ นี่ศาสนธรรมที่เราจะแสวงหากันอยู่นี้ คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า โอปนยิโก เรียกร้องสัตว์ทั้งหลายมาสู่ธรรม.. ธรรมมันอยู่ที่ไหนล่ะ ธรรมมันอยู่ที่คู่พระไตรปิฎกใช่ไหม กราบธรรมมากกราบคู่พระไตรปิฎก กราบคู่ธรรมกัน หรือ

แต่ถ้ามันสัมผัสธรรม เห็นไหม นี่หัวใจที่มันสัมผัส หัวใจนี้มันได้รับรู้ ตอนนี้ หัวใจมัน โคนตันหา มันคืนรน คุณติการกระทำอะไรที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ นี่เราคิดว่าเป็นเรื่อง ปกติของเรา แต่มันกระทบกันไปหมดเลยนะ ยิ่งสถานะต่างๆ ยิ่งสถานะยิ่งสูงส่งขึ้นมา มันยิ่งกระทบกระเทือนลึกซึ้งมาก ฉะนั้นเราต้องมีสตินะ

เรามีสติของเรา เราทำอะไรนี่ แต่ถ้ามันเป็นการเตือนกัน การสั่งสอนกัน คุณติเวลา เขาเล่นกีฬา เห็นไหม นักฟุตบอลเวลาเข้าด้ายเข้าเข็ม กรรมการเป่าปี่คนเดียว อู้อู.. เขาจะรวม กระทั่งกรรมการเลย เพราะเขากำลังจะได้เสียกัน ทีนี้โลกก็เหมือนกัน เราเตือนเขาที่นี่ เหมือนกับเราเป่านกหวีดไป สังคมเขายันกลับเลย เขาปี่ไปเลย เขาว่าไอ้คนเป่าบ้า เขา กำลังจะได้เสียกันอยู่

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ารุนแรง รุนแรงอย่างนี้ รุนแรงเพื่อเตือนสติ ถ้าแรงต้องแรง เขาต้องเบา อยู่ที่เหตุและผล.. ฉะนั้นเราจะดูใจของเราละ สักปายะ ๔ เห็นไหม สถานที่อาหาร ครูบาอาจารย์ หมู่คณะเป็นสักปายะ ฉะนั้นเวลาเรานี้เราก็ตีเตือนเขามาเยอะแล้ว

ฉะนั้นเราจะประกาศนะ.. ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เวียนเทียนไม่มี จะภาวนาอย่างเดียว แล้วสิ่งใดที่มันรุ่มร่ามเกินไปก็ต้องสะบัดออก สะบัดออก จะไม่ให้สิ่งใครงุ่มร่ามเกินไป แล้วเราจะต้องมีหลักมีเกณฑ์เป็นแบบอย่าง ถ้ามันมีได้นะ ถ้ามันมีไม่ได้เขาว่าบ้า เขาหาแต่ความสุขความสงบกัน ไอ้เรานี้ก็หาแต่ความทุกข์ความสงบกัน

หาความทุกข์ความสงบนะ ถ้ามันไม่ทุกข์มันไม่ยาก มันไม่มีการกระทำมันสงบไม่ได้หรอก แต่เขาหาความสุขสงบกันนั้น เขาหาธรรมะตลาด เขาว่ามันจะสุขสงบได้ในตลาด ในสังคมที่เขาคลุกเคล้ากัน แต่เราจะหาจากทุกข์แล้วสงบ จากทุกข์จากยากแล้วสงบ เราจะหาที่จากวิเวกสงัด ฉะนั้นถ้าใครมาทำให้สิ่งนี้มันกระทบกระเทือน เราจะต้องฟันอย่างเดียว เอวัง